

[Arne Melchior]

vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, hvad det var for delegationer, der opsøgte udvalget. Der var i alt fire, og jeg kan fortælle, hvem de var, for ikke alle medlemmer har jo behovet at læse betænkningen. Der var en delegation fra Byggefagenes Samvirke ved Harry Osborne, der var en delegation fra Dansk Metal, Lyngby afdeling 12 og 13, så var der en delegation fra Kommunistisk Forum, og endelig var der en person fra Samarbejdskomiteen for Fred og Sikkerhed – hvad det så måtte være for noget.

Se, det var dem, der mødte op. Det var det folkelige Danmark. Det var alle dem, der interesserer sig for, hvad vi foretager os herinde, og for danskeres liv og lemmer. Der var ikke andre end disse, og al ære dem; enhver kan komme med sin mening, og de var lige så velkomne som enhver anden. Men der var ikke en repræsentant for de mennesker, det direkte kommer til at angå, og der var ikke nogen som helst virkelig repræsentativ kreds for danske borgere, danske familier og danske vælgere. Jeg havde da set frem til, at der måske havde været en delegation fra Centralforeningen for Stampersonel. Det var der ikke. Har de da sovet tiden væk? Nej, det har de aldeles ikke. De ved faktisk udmærket godt, hvad det er, der er ved at foregå – det er jo dem, det drejer sig om. Jeg skal citere fra et brev, der er optrykt i betænkningen som bilag 2, et brev, som Centralforeningen for Stampersonel, der præsenterer sig som faglig organisation for det ansatte stampersonel i flyvevåbnet, søværnet og sergentgruppen i hæren, skrev den 28. august 1992 og stilede til Folketingets Forsvarsudvalg. I dette brev skriver de bl.a., at de er opmærksomme på, at der er tale om udsendelse af danske soldater til Jugoslavien, hvor disse vil komme til at udføre *andre* end de hidtidige fredsbevarende opgaver. Og i henhold til de oplysninger, Centralforeningen for Stampersonel har, vil det så have de og de forsikringsmæssige følger for det personel, der sendes ud. Og så anmoder de i resten af brevet om, at man skal tage hensyn og sørge for at bringe forsikringerne i orden for folk, der kommer til at drage af sted efter den dengang forventede vedtagelse i FN's Sikkerhedsråd. Ikke et ord om: Vi vil tages med på råd. Ikke et ord om: Vi advarer. Ikke et ord om: Vi stiller de og de betingelser. Jeg nævner det her, for jeg synes, det tjener Cen-

tralforeningen for Stampersonel, dens medlemmer og værnenes personel til stor hæder, at de tænker på deres familier, som kan komme i vanskelige situationer. Men de ønsker ikke noget for sig selv, og de har ikke til dette minut sendt nogen advarsel eller nogen indvending til Folketinget.

Så skal jeg endelig fra udvalgsarbejdet citere svarene på tre spørgsmål, som forekommer mig vigtige, også i lyset af den behandling og den debat, vi havde i går. Dels spørges der i spørgsmål nr. 52 om den statsretlige vurdering af, hvordan man kan udskrive danske soldater på den måde, som det sker på her. Og hertil svarer ministeren, at der i § 11 i lov om forsvarrets personel, lovbekendtgørelse nr. 822 af 8. december 1986, står følgende:

»Personellet har efter forsvarsministerens nærmere bestemmelse pligt til at forrette tjeneste uden for landets grænser.«

I spørgsmål nr. 61 spørges der, om personellet ved det. Kan ministeren garantere, at dette professionelle personel også er blevet gjort bekendt med de internationale forpligtelser, FN-pagten m.v., som indebærer, at der kan blive tale om udsendelse som følge af disse forpligtelser? Og dér svarer forsvarsministeren:

»Professionelt personel bliver i forbindelse med den løbende uddannelse i forsvaret gjort bekendt med de opgaver, der kan blive pålagt forsvaret som følge af Danmarks internationale forpligtelser.«

Altså renhed, oplysning, viden hele vejen igennem.

Og så skal jeg endelig citere det korte svar på spørgsmål nr. 59, fordi det blev rejst under debatten i går; der spørges: »Har alle parter i Londonkonferencen tilsluttet sig, at den humanitære bistand bringes frem under militær eskorte?« Hertil svarer forsvarsministeren ja.

Jeg synes, at jeg meget gerne ville have disse tre besvarelser med i protokollen over dagens anden og sidste behandling af beslutningsforslaget.

Til sidst skal jeg forholde mig til denne, og jeg viger ikke tilbage for at betegne den hvad kan det nytte-mentalitet, som har præget en del af debatten det sidste par dage: Jamen det kan jo nok ikke lykkes. Hvor ved vi fra, at de kan komme frem? Mon ikke der bliver slået flere ihjel, end vi kan komme til at hjælpe? Nej, hvor vi dog kender det fra 1930'erne! På